

1. søndag i fasten (2. tekstrække) 18. februar 2018 kl.10.00 i Ugerløse Kirke

Prædiken

I dag er det første søndag i fasten, i onsdag var det askeonsdag som indleder de 40 dages faste. Faste er mange ting, prøvelse, kamp, bøn og retræte. Men kernen er måske ydmyghed. Ydmyghed er den kristne grundholdning, det er et kærlighedsudtryk og fasten er ydmyghedens vej, bønnens og åndens vej, som udtrykker afhængighedsforhold.

Ydmyghed er ikke en dyd man kan tilegne sig. Det tyske ord for ydmyghed Demut betyder tjenende sindelag og beskriver en holdning over for andre mennesker, altså den sociale dyd at tjene, men det er ikke ydmyghedens kerne. Det latinske ord for ydmyghed er Humilitas, altså humus som betyder jord, i den betydning er ydmyghed at forson sig med sin jordiske natur, ens drifter og skygger. Det betyder at have mod til sin egen sandhed, i den betydning kunne Jesus i mødet med satan i ørkenen have tilgivet ham i stedet for at afvise ham. Grækernes ord for ydmyghed er Tapeinosis, det kan både være fattigdom og elendighed eller at tage fattigdommens holdning. Ydmyghed betegner vores forhold til Gud, Kain og Abel ofrer til Gud i ydmyghed, og vi gør det samme når vi stiger ned i vores skyggefulde natur. Ydmyghed beskrives som tjeneren, den som usynligt gør godt mod andre, den træder ned i stedet for op.

Nicolas Herman blev født i 1611 og deltog som ung i trediveårskrigen, men da han var 18 år så han en vinter et træ og han tænkte at om kort tid ville der komme nye blade og blomster og frugter og han fik en kraftig fornemmelse af Guds kraft. Det ændrede hans liv, han blev lægbroder hos karmeliter munkene og her tjente han trods stor klodsethed som kok i 30 år. Nicolas blev til broder Laurentius og efter hans død blev hans samtaler med kapellanen hos ærkebiskoppen af Paris udgivet.

Jeg vil her fortælle lidt fra disse samtaler.

Broder Laurentius fortæller at hans rettesnor var kærlighed uden selviske hensigter. Det var en fast beslutning, han havde taget, at lade kærligheden til Gud være endemålet for alle hans handlinger. Det var ham en indre glæde, blot han kunne gøre det ringeste på jorden af kærlighed til Gud, idet han søgte ham alene og intet ved siden af ham, ikke engang hans gaver.

Det gjaldt også hans arbejde som kok, dels var han delvist lam pga. en krigsskade og dels var køkkenarbejdet hårdt, der skulle laves mad til mange munke med meget lidt udstyr og alle måltider skulle serveres præcist til tiden. Men han klagede ikke over det, Laurentius fortæller: Unyttige tanker ødelægger alting, det er med dem, ulykken begynder. Vi bør derfor vise dem fra os, så snart vi opdager, at de ikke vedkommer frelsesspørgsmålet, så må vores sind hurtigst muligt vende tilbage til samfundet med Gud. Vi skal med hele hjertet frasige os alt, hvad vi føler ikke hjælper os nærmere til Gud.

Broder Laurentius var ydmyg.

En fransk præst havde i mange år arbejdet i en gudsforladt og afkristnet bydel i Paris. Der var ingen tegn på at hans arbejde bar frugt, menigheden krympede ind, resignationen bredte sig, men han fortsatte sin gerning uge efter uge, år efter år. Kollegaer og venner opfordrede ham til at søge noget bedre, et kald med større inspiration og livsudfoldelse, men han blev på stedet og forklarede det selv således: "Nogen må være her for at holde rygten om Jesus levende."

Denne præst var ydmyg.

Den 20. sept. 1918 blev Padre Pio efter morgenmessen siddende i bøn i det lille kloster i Syditalien, der boede kun fire munke fordi resten var blevet indkaldt til krig. Padre Pia bad om at få lov til at dele de lidelser som er resultatet af menneskers hårdhed, som han tydeligt mærkede i sin Herres

hjerte. Som barn havde han været meget syg, og allerede dengang havde han bedt Kristus om at han måtte tage imod sine egne lidelser for at lindre andre menneskers smerter. Efter lang tids intens bøn faldt der en dyb fred over ham og da han så op på krusefikset i koret følte han der udgik et lys fra det, han måtte dække hans øjne og han rejste sig og rakte armene mod korset men blev ramt som af et lyn. Hvor længe han lå der ved ingen, men da han vågnede og prøvede at støtte sig med den ene hånd jog en stærk smerte igennem den, han så der var blod på gulvet og at der kom fra hånden. Blodet strømmede fra begge hænder og fødder og brystet. Padre Pio var blevet stigmatiseret, altså han bar de samme sårmærker som Jesus. Det fortsatte de næste 50 år han var præst, med permanente smerter, forbindinger og evig kamp for at skjule det. Padre Pio ønskede ikke opmærksomhed, han afviste konsekvent journalister, men hemmeligheden var umulig at holde. Padre Pio er ikke den første til at bære Jesus sårmærker, Paulus skrev... jeg bærer Jesu sårmærker på min krop. Den første veldokumenteret stigmatisering er Frans af Assisi, som midt i fasten under bøn oplevede at der udgik lys fra Jesus sårmærker, som ramte hans egne fødder, hænder og side. der kendes omkring 350 registreret personer med stigmata, langt de fleste er kvinder. Padre Pios historie er meget interessant, men der er ikke plads til det hele i dag, men han sagde selv følgende: ”Jeg har allerede længe følt et behov for at tilbyde mig til Vorherre som sonoffer for de stakkels syndere og for sjælene i skærsilden. Denne længsel er blevet ved med at vokse i mit hjerte, og jeg brænder nu for den. Det er sandt at jeg flere gange har tilbud Herren dette og opfordret ham til at lægge de straffe, der venter synderne på mig”

Padre Pio led ikke for lidelsens skyld, men fordi han var overbevist om at deltagelsen i Kristi lidelse kommer andre som har brug for bøn og hjælp til gode. Han troede på at hans lidelse kunne hjælpe mennesker som har brug for omvendelse, at hans mange mirakler ville pege hen på Jesus Kristus som verdens frelser.

Padre Pio var ydmyg, han ikke kun gik ned i sin egen sandhed, gik ned i hans egen skygger og synd, han gik ned i den kollektive synd og lidelse. Ligesom Broder Laurentius og den franske præst uden navn gjorde han det ikke for blive berømt, eller anerkendt af andre, men ydmygheden udsprang af Guds kærlighed til alt levende. Hele hans skaberværk, den verden vi er en del af og sat til at passe på. Ydmyghed er en usynlig men stærk kraft, og fasten er om nogen den tid hvor vi kan hellige os ydmygheden, det er tid til bøn og stilhed, det er tid forberedelse og nedstigen, for de flestes af os at stige ned i vores egen synd og for få af os at sige ned i den kollektive. Amen.